

[Ministeren for skatter og afgifter]

fra de konservative, og derfor rettede han også spørgsmålet til mig, Jeg vil da godt nævne de tal, det drejer sig om. Jeg kan sige, at hvis vi tager de to forslag, som de har været fremsat, altså nr. B 60 og nr. L 149, så må vi skønne, at der i disse to forslag vil være et provenutab på et sted imellem 400 og 500 mill. kr. Det er ikke så enkelt at gøre helt nøjagtigt op, og derfor er det altså, jeg siger: imellem 400 og 500 mill. kr.

Men det generer naturligvis ikke de konservative, at man på dette område forringer statens budget med et så betragteligt beløb. Vi har jo efterhånden mødt mange forslag fra konservativ side, som, hvis vi lagde dem sammen – jeg tør slet ikke lægge dem sammen, jeg har heller ikke gjort det, jeg skal nok lade være med at forskrække de konservative ved at slynge tal ud – og skulle skaffe dækning på anden måde igennem højere skatter og afgifter, ikke ville føre til, at regeringen ville blive særlig populær, hvis den kom med de forslag, som skulle indfri de konservatives forpligtelser igennem de lovforslag, som de har fremsat.

Så vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om det, som man særlig har hæftet sig ved, nemlig, om det nu er en nulløsning eller det ikke er en nulløsning. Der blev givet udtryk for, at man skulle gennemføre et lovforslag, som betød, at man havde den samme lejeværdi. Jeg tror og håber ikke, der er nogen, der har forestillet sig, at man kunne lave et forslag, hvor man nøjagtig havde den samme lejeværdi i de kommende år i forhold til indtægtens stigning, som man har haft hidtil. Jeg må sige, jeg ville stille mig lidt forundret, hvis der virkelig var nogen, der har kendskab til disse ting, der her i salen ville fremsætte en sådan påstand.

Det, der har været tilstræbt med det lovforslag, som regeringen har fremsat, er, at man behandler borgerne ens. Alle borgere under 67 år behandles ens og har en ensartet lejeværdiprocent. Det er et mål, som jeg synes der har været god grund til at stræbe efter.

Som jeg sagde i går – det kan jeg godt gentage her i dag – har jeg haft svært ved at forstå, at den, der har købt en ejendom den 7. december 1969, skulle have en lavere lejeværdi end den med samme indtægter, der har købt en ejendom den 12. december 1969. Det er ikke, hvad jeg kalder en retfærdig be-

handling. De, der har den højere leje, kunne med rette synes, at de blev behandlet uretfærdigt.

Selvfølge vil de, der har den laveste leje, naturligvis være glade ved det; det forstår jeg da også godt. Men jeg tror i og for sig også, at man vil kunne forstå, at et sådant system ikke virker rimeligt og ikke virker hensigtsmæssigt, og det er det, som vi har forsøgt at jævne ud, og derved kommer naturligvis i første omgang forskellige stigninger. De, der har købt efter 1969, får en stigning på i gennemsnit 2 pct.; de, der har købt før 1969, får i gennemsnit en stigning på 14–15 pct., og så kan det være meget morsomt at trække enkelte specielle eksempler frem og bruge dem som grundlag for, at så tåbeligt virker hele dette lovforslag.

Det er enkelte eksempler ud af en masse på 1,3 mill. selvstændige boliger her i landet, som man vil generalisere ud fra. Jeg synes i og for sig, det er beklageligt, at man fører debatten ned på et sådant niveau.

Vi har altså ønsket, at folk med hensyn til bolig skulle behandles ud fra samme forudsætning, og det er det, der ligger i forslaget. Dermed er der ikke alene gjort ret og skel over for befolkningen som helhed, men det betyder samtidig en væsentlig forenkling i administrationen.

Hvor tit tales der ikke i skatte- og afgiftsudvalget og her i folketingsalen om, at nu skal man forenkle administrationen! Men hver gang en minister kommer med et forslag, der forenkler administrationen, ja, så er det ikke lige akkurat nu, nej, så skal det vente til en anden gang, og så har man en række bemærkninger, som man vil bruge for lige som at nedplacere et sådant forslag, skønt der er gjort forsøg på at tage saglige hensyn til ligebehandlingen af befolkningen og til forenkling af administrationen.

Hr. Glistrup taler om, at det er en skatteplyndring uden lige. Ja, hvis 40 mill. kr. kan betragtes som en skatteplyndring, 40 mill. kr., mindre end én pct. af det provenu, der kommer ind på det område, det er måske endda kun 0,6 pct., vi er lige ved at skulle regne i promiller; det er så nær ved en nulløsning, så det måske endda ligger uden for beregningsskønnets muligheder. Jeg synes, det er groft, når hr. Glistrup taler om skatteplyndring.